

Arrest

nr. 251 974 van 31 maart 2021
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, op 3 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 4 mei 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 30 oktober 2020 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.05.2020 werd ingediend door

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 04.05.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met haar broer, zijnde S. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie, ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Indonesië (B2614723) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.01.2016 met visa voor China, de Verenigde Staten van Amerika en Schengen
- verklaring op eer dd 25.09.2019 vanwege een derde
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene en haar gezin dd 02.05.2017, 17.05.2017, 07.06.2017, 19.07.2017, 09.08.2017, 28.08.2017, 15.09.2017, 11.10.2017, 02.11.2017, 22.11.2017, 12.12.2017, 09.01.2018, 06.02.2018, 08.03.2018, 16.04.2018, 17.05.2018, 11.06.2018, 04.07.2018, 29.10.2018, 28.11.2018, 28.12.2018 en 29.01.2019
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: jaaropgaaf 2018
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenote van de referentiepersoon jaaropgaaf 2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 11.10.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 10.04.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- bijkomende verklaring n° 08/KD/RW 009/1/2018 dd. 11.01.2018 waarin de lokale Indonesische autoriteiten verklaren dat de betrokkene geen inkomsten heeft en dat haar levensonderhoud wordt betaald door een niet nader genoemde broer of zus: deze verklaring is gelijkaardig aan de reeds in de voorgaande aanvraag gezinshereniging voorgelegde verklaring op eer n° 474.4/21-Kel PKJ/J/2019 dd 28.01.2019
- 'verklaring van niet-effectieve belastingplichtige' n°SE-60/PJ/2013 dd 26.11.2018 vanwege de vader van betrokkene: dit document is het aanvraagformulier met betrekking tot het reeds in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 11.10.2019 voorgelegde en besproken 'kennisgeving van besluit van niet-effectieve belastingplichtig' n°S-316NE/WPJ.08/KP.0303/2018 dd. 29.11.2018
- extra geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de ouders van betrokkene dd. 30.10.2012, 19.12.2013
- bewijs van garantstelling door de RP dd. 06.08.2013 voor zijn moeder
- verbintenis tot tenlasteneming (B) door de RP dd. 16.04.2018 voor zijn moeder
- verbintenis tot tenlasteneming (B) door de RP dd. 16.04.2018 voor zijn vader
- verbintenis tot tenlasteneming (B) door de RP dd. 16.04.2018 voor betrokkene
- verklaring op eer n°474.4/160-Kel./PKJA/I/2020 dd. 15.06.2020 waarin de lokale Indonesische autoriteiten stellen dat de vader van betrokkene op datum van het attest met werkt en geen vast

inkomen noch enig staatspensioen heeft in / vanuit Indonesië Hij heeft / had een microbedrijf en vergaarde inkomsten uit de verkoop van gitaren, gitaarsnaren en muziekaccessoires, de kosten voor hun levensonderhoud zouden sinds 2015 gedragen zijn door de referentiepersoon.

- 'bewijs van staatsinkomsten' dd. 31.05.2018 op naam van de vader van betrokkene (mei 2018 omgerekend 2,92 euro); 'bewijs van staatsinkomsten' dd. 04.07.2018 op naam van de vader van betrokkene (juni 2018: omgerekend 2,34 euro), ongedateerde afrekening inkomstenbelasting op naam van de vader van betrokkene (overzicht 2015-2018); bijbehorende Indonesische belastingwetgeving waaruit zou moeten blijken dat de vader van betrokkene belast werd aan een percentage van 0,5%
- medische verslagen dd. 22.10.2018, 29.10.2018 en 28.11.2018 op naam van de vader van betrokkene er dient opgemerkt te worden dat deze verslagen dateren uit de periode tussen het eerste verblijf van de vader van betrokkene in Schengen (12.07.2018 - 08.10.2018) en zijn laatste inreis dd.
- bijkomende loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari - maart 2018
- getuigschrift van woonst dd. 16.04.2018 op naam van de referentiepersoon, afgeleverd te Wuustwezel
- geactualiseerd attest dd. 03.08.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als haar beide ouders tot op datum van het attest niet gekend zijn bij of ten laste zijn van het OCMW te Wuustwezel
- geactualiseerde betalingen vanwege de referentiepersoon ten voordele van betrokkene en haar gezin na hun aankomst in België (huur, De Lijn, de Vlaamse Zorgkas, ...) en bijbehorende documenten (rekeninguittreksels, schrijven CAK dd. 30.03.2020, betaalbewijzen De Lijn en schrijven dd. 30.07.2020, kassatickets apotheek, aanrekening de Vlaamse Zorgkas. ..): echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie na de aankomst van betrokkene in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- bijkomende documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: jaaropgaaf 2016 - 2017 en 2019, loonfiches voor de periode april - juli 2020
- bijkomende documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: jaaropgaaf 2016 - 2017 en 2019, loonfiches voor de periode april - juli 2020
- polis Globality Health dd. 30.03.2020 op naam betrokkene met bijbehorende facturen
- documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: deelcertificaten Nederlandse les, attest van inburgering
- volmacht verkoop dd. 24.03.2020, ondertekend door de referentiepersoon en zijn echtgenote
- onvertaalde documenten: echter, deze gegevens werden niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

Zoals reeds werd gemotiveerd in de bijlage 20 dd. 10.04.2020 dient er in eerste instantie met betrekking tot de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was voor haar komst naar België. De situatie kan in dit opzicht niet los gezien worden van deze van haar beide ouders (zie OV 8815112).

Daar waar de advocaat van betrokkene in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 11.03.2019 (zie brief dd. 07.06.2019) aanhaalde dat betrokkene en haar ouders niet werkten en over geen inkomsten beschikten, stelt ze in het schrijven dd. 04.05.2020 dat betrokkene nooit beweerde 'dat ze alleen overleefden van de financiële steun van de steun van de referentiepersoon' en dat ze wel degelijk werkte in de 'microbusiness' van haar vader waaruit ze minimale inkomsten had, die weliswaar ontoereikend waren. Het statuut van 'bedrijfsdirecteur' van de vader van betrokkene zou niet meer behelzen dan het beheer van een piepklein winkeltje.

De advocaat van betrokkene haalt aan in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging aan dat de vader van betrokkene wel degelijk inkomsten had, en hierop een inkomstenbelasting van 0.5% betaalde. Aangaande het gegeven dat de vader van de betrokkene wel degelijk inkomsten had werd reeds gemotiveerd in de bijlage 20 dd. 10.04.2020. Uit de voorgelegde 'kwitantie van jaarlijkse belastingaangifte' dd. 18.02.2014, 23.02.2015, 16.02.2016, 22.02.2017 en de 'kennisgeving van besluit van niet-effectieve belastingplichtig' rTS- 316NE/WPJ 08/KP 0303/2018 dd. 29.11.2018 blijkt effectief dat de vader van betrokkene tot november 2018 wel degelijk onderworpen was aan de inkomstenbelastingen (zie aanvraag gezinshereniging dd. 11.10.2019). Er dient opgemerkt te worden dat hij zich liet registreren als niet-belastingplichtige né zijn eerdere verblijf in Schengen in de periode 12.07.2018 - 08.10.2018.

Tevens dient nogmaals opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de vader van betrokkene Schengen inreisde op basis van visum kort verblijf, en dat hij in het kader van

deze visumaanvraag dd. 13.06.2018 ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was in Indonesië, zijnde als bedrijfsdirecteur. De Nederlandse autoriteiten oordeelden dat hij beschikte over de nodige bestaansmiddelen, en dit zowel voor zichzelf als voor zijn echtgenote en betrokkene, die gelijktijdig op basis van een visum kort verblijf Schengen inreisden. Hij kan bezwaarlijk in juni 2018 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat hij onvermogen was in Indonesia voor zijn komst naar Schengen in oktober 2018. Louter de vaststelling van de referentiepersoon op 16.04.2018, zowel voor betrokkene als haar beide ouders, in het kader van hun aanvragen voor een visum kort verblijf een tenlasteneming ondertekende, wil niet automatisch zeggen dat betrokkene en haar beide ouders dienen te worden beschouwd als zijnde onvermogen.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene en haar gezin aangewezen waren op de voorgelegde geldstortingen om te voorzien in hun basislevensonderhoud, dan wel dat deze sommen verzonden en aangewend werden om overige doeleinden.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst effectief ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om he verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL

- Schending van art. 4/1, 2°; 47/2; 47/3; 41§1 en 62§2 van de Vreemdelingenwet.
- Schending van art. 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering.
- Schending van de materiële motiveringsplicht.
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Eerste onderdeel, wat betreft de motivering

De bestreden beslissingen worden als volgt gemotiveerd (eigen onderlijning):

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.05.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met haar broer; zijnde S. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Indonesië (B2614723) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.01.2016 met visa voor China, de Verenigde Staten van Amerika en Schengen
- verklaring op eer dd. 25.09.2019 vanwege een derde
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene en haar gezin dd. 02.05.2017, 17.05.2017, 07.06.2017, 19.07.2017, 09.08.2017, 28.08.2017, 15.09.2017, 11.10.2017, 02.11.2017, 22.11.2017, 12.12.2017, 09.01.2018, 06.02.2018, 08.03.2018, 16.04.2018, 17.05.2018, 11.06.2018, 04.07.2018, 29.10.2018, 28.11.2018, 28.12.2018 en 29.01.2019
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: jaaropgaaf 2018
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenote van de referentiepersoon: jaaropgaaf 2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 11.10.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 10.04.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- bijkomende verklaring n°08/KD/RW.009/1/2018 dd. 11.01.2018 waarin de lokale Indonesische autoriteiten verklaren dat de betrokkene geen inkomsten heeft en dat haar levensonderhoud wordt betaald door een niet nader genoemde broer of zus: deze verklaring is gelijkaardig aan de reeds in de voorgaande aanvraag gezinshereniging voorgelegde verklaring op eer n°474.4/21-Kel.PKJ/J/2019 dd. 28.01.2019
- 'verklaring van niet-effectieve belastingplichtige' n°SE-60/PJ/2013 dd. 26.11.2018 vanwege de vader van betrokkene: dit document is het aanvraagformulier met betrekking tot het reeds in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 11.10.2019 voorgelegde en besproken 'kennisgeving van besluit van niet-effectieve belastingplichtig' n°S- 316NE/WPJ.08/KP.0303/2018 dd. 29.11.2018
- extra geldstorting vanwege de referentiepersoon aan de ouders van betrokkene dd. 30.10.2012, 19.12.2013
- bewijs van garantstelling door de RP dd. 06.08.2013 voor zijn moeder
- verbintenis tot tenlasteneming (B) door de RP dd. 16.04.2018 voor zijn moeder
- verbintenis tot tenlasteneming (B) door de RP dd. 16.04.2018 voor zijn vader
- verbintenis tot tenlasteneming (B) door de RP dd. 16.04.2018 voor betrokkene
- verklaring op eer n°474.4/160-Kel./PKJ/VI/2020 dd. 15.06.2020 waarin de lokale Indonesische autoriteiten stellen dat de vader van betrokkene op datum van het attest niet werkt en geen vast inkomen noch enig staatspensioen heeft in / vanuit Indonesië. Hij heeft / had een microbedrijf en vergaarde inkomsten uit de verkoop van gitaren, gitaarsnaren en muziekaccessoires; de kosten voor hun levensonderhoud zouden sinds 2015 gedragen zijn door de referentiepersoon.
- 'bewijs van staatsinkomsten' dd. 31.05.2018 op naam van de vader van betrokkene (mei 2018: omgerekend 2,92 euro); 'bewijs van staatsinkomsten' dd. 04.07.2018 op naam van de vader van betrokkene (juni 2018: omgerekend 2,34 euro); ongedateerde afrekening inkomstenbelasting op naam van de vader van betrokkene (overzicht 2015-2018); bijbehorende Indonesische belastingswetgeving waaruit zou moeten blijken dat de vader van betrokkene belast werd aan een percentage van 0,5%
- medische verslagen dd. 22.10.2018, 29.10.2018 en 28.11.2018 op naam van de vader van betrokkene: er dient opgemerkt te worden dat deze verslagen dateren uit de periode tussen het eerste verblijf van de vader van betrokkene in Schengen (12.07.2018 - 08.10.2018) en zijn laatste inreis dd.
- bijkomende loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari - maart 2018
- getuigschrift van woonst dd. 16.04.2018 op naam van de referentiepersoon, af geleverd te Wuustwezel

- geactualiseerd attest dd. 03.08.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als haar beide ouders tot op datum van het attest niet gekend zijn bij of ten laste zijn van het OCMW te Wuustwezel
- geactualiseerde betalingen vanwege de referentiepersoon ten voordele van betrokkene en haar gezin na hun aankomst in België (huur, De Lijn, de Vlaamse Zorgkas,...) en bijbehorende documenten (rekeninguittreksels, schrijven CAK dd. 30.03.2020, betaalbewijzen De Lijn en schrijven dd. 30.07.2020, kassatickets apotheek, aanrekening de Vlaamse Zorgkas,...): echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie na de aankomst van betrokkene in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bijkomende documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: jaaropgaaf 2016 -2017 en 2019, loonfiches voor de periode april -juli 2020
- bijkomende documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: jaaropgaaf 2016 -2017 en 2019, loonfiches voor de periode april-juli 2020
- polis Globality Health dd. 30.03.2020 op naam van betrokkene met bijbehorende facturen
- documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: deelcertificaten Nederlandse les, attest van inburgering
- volmacht verkoop dd. 24.03.2020, ondertekend door de referentiepersoon en zijn echtgenote
- onvertaalde documenten: echter, deze gegevens werden niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

Zoals reeds werd gemotiveerd in de bijlage 20 dd. 10.04.2020 dient er in eerste instantie met betrekking tot de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet af doende blijkt dat betrokkene onvermogen was voor haar komst naar België. De situatie kan in dit opzicht niet los gezien worden van deze van haar beide ouders (zie OV 8815112).

Daar waar de advocaat van betrokkene in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 11.03.2019 (zie brief dd. 07.06.2019) aanhaalde dat betrokkene en haar ouders niet werkten en over geen inkomsten beschikten, stelt ze in het schrijven dd. 04.05.2020 dat betrokkene nooit beweerde 'dat ze alleen overleefden van de financiële steun van de steun van de referentiepersoon' en dat ze wel degelijk werkte in de 'microbusiness' van haar vader waaruit ze minimale inkomsten had, die weliswaar ontoereikend waren. Het statuut van 'bedrijfsdirecteur' van de vader van betrokkene zou niet meer behelzen dan het beheer van een piepklein winkeltje. De advocaat van betrokkene haalt aan in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging aan dat de vader van betrokkene wel degelijk inkomsten had, en hierop een inkomstenbelasting van 0,5% betaalde. Aangaande het gegeven dat de vader van de betrokkene wel degelijk inkomsten had werd reeds gemotiveerd in de bijlage 20 dd. 10.04.2020. Uit de voorgelegde 'kwitantie van jaarlijkse belastingaangifte' dd. 18.02.2014, 23.02.2015, 16.02.2016, 22.02.2017 en de 'kennisgeving van besluit van niet-effectieve belastingplichtig' n°S-316NE/WPJ.08/KP.0303/2018 dd. 29.11.2018 blijkt effectief dat de vader van betrokkene tot november 2018 wel degelijk onderworpen was aan de inkomstenbelastingen (zie aanvraag gezinshereniging dd. 11.10.2019). Er dient ongemerkt te worden dat hij zich liet registreren als niet-belastingplichtige na zijn eerdere verblijf in Schengen in de periode 12.07.2018 - 08.10.2018.

Tevens dient nogmaals opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de vader van betrokkene Schengen inreisde op basis van visum kort verblijf, en dat hij in het kader van deze visumaanvraag dd. 13.06.2018 ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was in Indonesië.

zijnde als bedrijfsdirecteur. De Nederlandse autoriteiten oordeelden dat hij beschikte over de nodige bestaansmiddelen, en dit zowel voor zichzelf als voor zijn echtgenote en betrokkene, die gelijktijdig op basis van een visum kort verblijf Schengen inreisden. Hij kan bezwaarlijk in juni 2018 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf af geleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat hij onvermogen was in Indonesië voor zijn komst naar Schengen in oktober 2018.

Louterde vaststelling van de referentiepersoon op 16.04.2018, zowel voor betrokkene als haar beide ouders, in het kader van hun aanvragen voor een visum kort verblijf een tenlasteneming ondertekende, wil niet automatisch zeggen dat betrokkene en haar beide ouders dienen te worden beschouwd als zijnde onvermogen.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene en haar gezin aangewezen waren op de voorgelegde geldstortingen om te voorzien in hun basislevensonderhoud, dan wel dat deze sommen verzonden en aangewend werden om overige doeleinden.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst effectief ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Verzoekster meent dat verwerende partij door middel van een weigering van dergelijke motivering artikelen 47/1 en 62§2 van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur omzeilt en daarmee de Gezinsherenigingsrichtlijn en de doelstellingen van het Unierecht schendt. In de volgende onderdelen van het middel wordt dit verder uiteengezet.

Tweede onderdeel,

Artikel 47/2 en 42 §1 van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)"

"Art. 42. § 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

De bestreden beslissing schendt de bepalingen van de Vreemdelingenwet: verzoekster legde cfr. de bepaling in het Vreemdelingenbesluit de gevraagde bewijzen afgeleverd door de autoriteiten neer dat ze, samen met haar ouders ten laste was en is van haarbroer, alsook verschillende andere elementen waarmee verwerende partij rekening diende te houden.

De gemachtigde van de staatssecretaris liet na het dossier zorgvuldig te behandelen, door de voorgelegde stukken slechts oppervlakkig te bespreken en niet alle elementen in het dossier in de beslissing te betrekken. Er werden veel bewijzen voorgelegd, zowel van de onvermogenheid van verzoekster en van haar ouders, omtrent hun medische situatie en omtrent de vele financiële bijdragen van de broer van verzoekster vanuit Nederland en België.

Verwerende partij heeft de beslissingen niet afdoende gemotiveerd .

In de begeleidende brief wordt reeds weerlegd dat verwerende partij uit het loutere feit dat de vader van verzoekster minimale belastingen betaalt kan worden afgeleid dat het gezin niet ten laste is van referentiepersoon. Verwerende partij volhardt echter in de onredelijke stelling dat het feit ooit minimale belastingen betaalt te hebben, automatisch ertoe leidt dat alle ontvangen gelden uit Nederland voor iets anders dan overleven dienen.

DVZ negeert niet de zeer substantieële financiële steun van de referentiepersoon aan verzoekster en haar ouders, maar beweert blootweg dat "deze sommen verzonden en aangewend werden om overige doeleinden". Dit houdt werkelijk geen steek, gezien de uitgebreide bundel met medische rapporten waaruit de medische nood en kosten van de ouders van verzoekster blijken gezien de logische verklaring dat het precies voor die kosten is dat haar broer vanuit Nederland geld stuurde dan wel bij bezoek contante gelden achterliet.

De insinuatie van DVZ dat verzoekster met die gelden 'overige doeleinden' beoogde (oppotten? feesten geven? vergokken?) is absurd en bijna kwaadaardig, gezien de medische problematiek van de ouders van verzoekster en de zeer manifeste lage inkomsten van het gezin. Dat de medische rapporten in het Engels zijn opgesteld, mag verwerende partij er niet van weerhouden er toch rekening mee te houden, evenals met het element van de leeftijd van de ouders van verzoekster: een vader van 72 jaar en een moeder van 66 jaar oud. Uit de CIA Factbook blijkt dat de levensverwachtingen van Indonesiërs in 2020 geboren(!) slechts 71 jaar is voor mannen en 76 jaar voor vrouwen. De leeftijd is met andere woorden een zeer belangrijk element om de financiële en medische armlastigheid van de ouders van verzoekster en referentiepersoon te beoordelen. Ook naar Belgische normen zijn de mensen overigens ver voorbij pensioenleeftijd.

Bovendien bestaat het medisch dossier van de ouders van verzoekster uit documenten uit een ruime periode 2015-2019. Uit de facturen blijkt de hoge kost die de medische ingrepen met zich meebrachten. Nu verwerende partij kon afleiden wat het inkomen was van verzoekster en haar ouders, diende ze wel degelijk te bevatten dat met de gelden van Nederlandse broer/zoon de medische kosten van de ouders van verzoekster werden betaald. Een andere conclusie is onredelijk, onzorgvuldig, foutief.

Ook met de relevante bepalingen uit de inkomstenbelastingenregelgeving uit Indonesië is geen rekening gehouden, terwijl dit samengelezen moet worden met de bewijzen van betaling van inkomstenbelastingen.

Het begeleidend schrijven van de advocaat wordt eveneens feestelijk doodgezwegen, terwijl daarin een verweer ontwikkeld werd, gesteund op de nieuwe bewijsstukken, waarin de redenering van verwerende partij bij de tweede weigering met bewijsstukken wordt weerlegd.

De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing moeten nietigverklaard worden.

Derde onderdeel,

In de tweede weigering van verblijf dd. 10.04.2020 wordt gemotiveerd dat uit het besluit van niet-effectieve belastingplichtige dd. 29.11.2018 blijkt dat de vader van verzoekster tot november 2018 wel onderworpen was aan de inkomensbelastingen en dat de attesten niet uitsluiten dat verzoekster wel degelijk bepaalde inkomsten zou hebben. Ook werd er geopperd dat de vader van verzoekster bij zijn visumaanvraag als beroep 'bedrijfsdirecteur' zou hebben opgegeven.

Verzoekster en haar ouders hebben evenwel nooit beweerd dat ze alleen overleven van de financiële steun van referentiepersoon. Wel hadden ze onvoldoende eigen inkomsten voor de dagelijkse behoeften en medische kosten, zodat ze de facto ten laste waren van de referentiepersoon.

Vader van verzoekster werkte tot de financiële crisis van 1998 als werknemer bij verschillende bedrijven, maar bouwde geen pensioenrechten op. In 2000 opende hij een piepklein winkeltje voor de deur van hun woning, waar snaren, gitaren en onderdelen van snaarinstrumenten werden verkocht. Dergelijke kleine zaken dienen in Indonesië niet te worden geregistreerd. P. S. begon ook pas in 2015 met de betaling van een belasting op de omzet (ten bedrage van 1% / 0,5% van de bruto inkomsten) omdat hij daarvoor simpelweg niet op de hoogte was of werd gebracht. Dit toont de schaal waarop deze activiteit dient beoordeeld te worden.

Het gezin (bestaande uit verzoekster en haar ouders, van wie zij de medische zorgen op zich nam) kon maar minimale en onregelmatige inkomsten putten uit de zogenaamde 'microbusiness'. In het winkeltje zelf werkte vooral verzoekster, daar de ouders op leeftijd waren en bovendien medische klachten hadden. Ze konden met drie personen niet overleven van de inkomsten uit deze zeer kleine business en waren de facto financieel afhankelijk van referentiepersoon, die ofwel contant dollars gaf wanneer zijn ouders op bezoek kwamen, zoals in 2015, na geboorte van zijn zoon of bij zijn bezoeken aan hen. De

contante gift spaarde zo kosten van transacties uit. Om die reden konden behalve enkele betalingen uit 2012 en 2013 geen vroegere bewijzen dan 2017 worden voorgelegd.

Vanaf 2017 stuurde referentiepersoon maandelijks per bankoverschrijving een bedrag tussen 300 en 900 dollar naar de rekening van zijn vader, voor dagelijkse kosten van het hele gezin.

Van al die feiten, worden bewijzen voorgelegd (cfr. supra). Verwerende partij heeft die echter genegeerd.

Verzoekster was wel degelijk afhankelijk van de financiële steun van haar broer. Dit werd des te prangend naarmate de medische zorgen van de ouders van verzoekster ernstiger werden: de kost werd groter en de inspanningen van verzoekster om hen te verzorgen werd groter, waardoor niemand in het zaakje kon werken, en de eigen inkomsten nog kelderden. Bovendien kwamen er steeds minder klanten.

De vader van verzoekster kreeg in oktober 2018 de resultaten van een hersenscan (coronary scan -zie administratief dossier), waaruit een verslechtering van zijn gezondheid bleek. Dat was de directe reden voor hem om een aanvraag vrijstelling belastingen te vragen, omdat hij besepte dat het niet meer haalbaar was omzet te draaien. De algehele lichamelijke achteruitgang van de gezondheid was voor vader van verzoeker de reden om de vrijstelling aan te vragen. Verwerende partij werpt op dat de vader van verzoekster in juni 2018 ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten beweerde voldoende inkomsten te hebben en in oktober 2018 ten opzichte van Belgische autoriteiten zou beweren onvermogen te zijn. Verzoekster herhaalt dat het feit dat de vader van verzoekster bij de aanvraag van een Schengenvisum als beroep 'bedrijfsdirecteur' heeft laten invullen niet betekent dat hij niet onvermogen is. Er werden geen bewijzen van de inkomsten gevraagd, daar verzoekster en haar ouders voorheen reeds een visum kort verblijf voor Schengen kregen, en bovendien was er de garantstelling door referentiepersoon.

Op 26 november 2018 deed de vader van verzoekster bij het Directoraat-Generaal van de Belastingen bij de Ministerie van Financiën van de republiek Indonesië daarom een verklaring van niet-effectieve belastingplichtige die werd gehonoreerd op 29 november 2018. Hij zet daarin de redenen uiteen waarom hij aan de voorwaarden van het statuut van niet-effectieve belastingplichtige voldoet:

- Hij is een individuele belastingplichtige die zaken doet of freelance werk verricht, maar in werkelijkheid geen zakelijke activiteiten meer doet of niet langer freelance werk verricht*
- Hij is vaak ziek, heeft last van vertigo, geen klanten, resterende goederen die niet verkocht zijn, ooit flauw gevallen en last van hartklachten.*

Omwille van die medische problemen ging de vader van verzoekster in 2018 reeds op bezoek bij referentiepersoon: zijn zoon kon in Nederland de kosten dragen van de gezondheidszorg. De bewijzen van medische conditie in de jaren voor komst naar België worden voorgelegd. Het leidde er ten slotte toe dat verzoekster genoodzaakt waren zich gezamenlijk bij referentiepersoon in België te vestigen, daar zij reeds ten laste van hem waren. Een gezinshereniging was werkelijk de enige oplossing.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

De uiteenzetting en bewijslast over onvermogenheid van verzoekster diende te worden beschouwd als een onderdeel van de bewijzen dat ze 'ten laste' van referentiepersoon waren en zijn.

Er werd bewezen dat referentiepersoon al in 2012 hoge kosten voor verzoekster betaalde, nl. 4.411,76 EUR (19.12.2013) en 2.331,91 EUR (30.10.2012) voor de vluchten van verzoekster naar Jakarta vanuit Nederland. Dat zijn de oudste bewijzen van hun financiële afhankelijkheid. Hiermee dient wel degelijk rekening gehouden te worden: dit zijn bewijzen dat verzoekster en haar ouders ten laste waren, het land van waaruit dit geld wordt overgemaakt is op zich niet determinerend, vooral gezien er nog veel meer bewijzen zijn dat de financiële steun voortgaat wanneer referentiepersoon verhuist naar België.

Referentiepersoon steunde al die tijd en tot 2017 contant zijn ouders en zus. De bewijzen werden reeds voorgelegd dat referentiepersoon verzoekster en hun ouders ten laste nam in het kader van de visumaanvraag.

Dat de Nederlandse autoriteiten aan verzoekster en haar ouders een visum kort verblijf toekenden - kan niet gebruikt worden als excuus om geen gezinshereniging toe te staan en te beweren dat verzoekster en haar ouders niet ten laste zijn. Dat de Nederlandse autoriteiten vlot een visum kort verblijf toestaan is net omdat zij reeds meerdere malen in het verleden een visum kort verblijf Iregen en respecteerden, en omdat ze weten dat H. S. zijn familieleden te laste neemt.

Er werden verschillende bewijzen voorgelegd dat verzoekster in 2017, 2018 en 2019 maandelijkse financiële steun ontvingen van referentiepersoon, voor bedragen die een aanzienlijk aandeel van hun inkomsten vertegenwoordigen en die in Indonesië volstaan om in de levenskosten te voorzien.

Ten overvloede legden verzoekster bewijzen voor dat ze ook in België medische kosten hebben (facturen) en ook voor andere aspecten van het dagelijks leven ten laste worden genomen door de referentiepersoon (bewijzen overschrijvingen en betalingen door referentiepersoon). De financiële mogelijkheden van referentiepersoon en zijn echtgenote worden toegevoegd om aan te tonen dat zij de drie extra personen ten laste konden en kunnen nemen (wat ze sinds 2016 al deden).

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt onomstotelijk dat verzoekster en haar ouders in de jaren vóór hun eerste aanvraag gezinshereniging, afhankelijk waren van de materiële bijstand van de referentiepersoon, nl. dat ze zijn bijdragen nodig hadden om minimaal te kunnen overleven in hun herkomstland, Indonesië. Dit is met alle mogelijke middelen bewezen.

Verzoekster vroegen in de begeleidende brief aan Dienst Vreemdelingenzaken ook met aandrang dat rekening wordt gehouden met de organisatie van sociale zekerheid in Indonesië, die erg verschilt van het Belgische (of een ander Europees stelsel) en met het feit dat het onmogelijk is een exact bewijs van onvermogen voor te leggen. Verzoekster spande zich maximaal in om haar onvermogen te bewijzen, dat van haar ouders alsook het feit dat ze van hun broer ten laste was en is.

De voorwaarde van het ten laste zijn werd op actieve wijze aangetoond (zie onder meer arrest RvV nr. 145 912 dd. 21.05.2015). Het begrip 'ten laste' eist hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak, zoals de RvV stelde in arrest nr. 211 725 dd. 26 oktober 2018. In casu is er ontegensprekelijk sprake van actieve ondersteuning van verzoekster door referentiepersoon, wat blijkt uit de feitelijke situatie. Ook het onvermogen is aangetoond.

Dienst Vreemdelingenzaken diende bij de beoordeling rekening te houden met de financiële en sociale omstandigheden: de leeftijd van de ouders van verzoekster, hun medische problemen (en hoge kosten) en de bewijzen van extreem lage inkomsten (en omzet) uit een microbusiness, het feit dat verzoekster noodgedwongen voor haar ouders dient te zorgen.

Verzoekster voldoet derhalve aan de wettelijke voorwaarden van art. 47/1 Vreemdelingenwet en was zonder twijfel ten laste van de referentiepersoon voor haar basisbehoeften voor zij zich bij hem voegde in België in maart 2019.

Omdat met geen van de voorgelegde bewijzen en elementen werkelijk rekening gehouden is bij de beoordeling, dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd.

Vierde onderdeel,

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1 ° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen (eigen onderlijning):

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies (<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid-121041&paReIndex-0&doclanR=NL&mode=lst&dir=&occ-first&part=I&cid=393016>) (eigen onderlijning):

"35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte

wijze „bij ricochet" beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand" gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kerngezin" dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rehtens en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaquim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven" aangemerkt."

(...)

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

(...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987).

'(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden.

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en (schoon)zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoekster in België te bemoeilijken.

Nochtans deed verzoekster een aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij zich herkende in de situatie bedoeld in artikel 47/1 Vreemdelingenwet. Zij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van haar broer en haar schoonzus, en zij toonde aan ten laste te zijn van haar broer en dat ook in de periode toen zij nog in Indonesië woonde en haar broer reeds in België. Zij kreeg in plaats van de positieve beslissing en verblijfskaart een weigering van verblijf.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf getuigt van een ongeoorloofde uitbreiding van de bedoeling van de gezinsherenigingsrichtlijn - met name het vergemakkelijken van verblijf van familieleden van Unieburgers in de ruime zin van het woord.

Verwerende partij meent dat er niet voldoende is aangetoond dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin noch dat zij ten laste was van de referentiepersoon in "het land van herkomst".

Deze motivering is totaal in tegenspraak met de eerder geciteerde toepasselijke artikels uit de Vreemdelingenwet: verzoekster heeft namelijk wel degelijk met de meest passende middelen de feitelijke situatie van 'ten laste zijn van de Unieburger' en 'deel uitmakend van het gezin' aangetoond.

In de bestreden beslissing is er een onevenwicht zonder redelijke grondslag tussen de voorgelegde bewijsstukken in het dossier en de beslissing die Dienst Vreemdelingenzaken op basis daarvan meende te nemen. Het redelijkheidsbeginsel is in de bestreden beslissing geschonden.

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit die vastgestelde onredelijkheid vloeit ook een schending van de materiële motiveringsplicht voort.

Het is voor verzoekster niet eens mogelijk om de reden te begrijpen die aan de basis ligt van de genomen beslissing, zoals nochtans is bepaald in onder meer artikel 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 en de rechtspraak van de Raad van State.

"Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

In het arrest nr. 28.074 van 28 mei 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

Het is onbegrijpelijk dat de geldstortingen van referentiepersoon aan verzoekster en haar ouders,, die een langdurige en regelmatige steun aantonen, niet tot een reëel begrip van de omvang van de steun van de referentiepersoon aan verzoekster in het land van herkomst kan leiden.

Verzoekster verwijst voor een interpretatie naar de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", waarin toelichting wordt gegeven bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG.

In hoofdstuk 2.1.4 zet de Europese Commissie hierover de volgende richtsnoeren bij de interpretatie uiteen (eigen onderstreping)

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval oer geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep. "

Toegepast op de feiten in de aanvraag van verzoekster, kan enkel geconcludeerd worden dat de motiveringsplicht in casu geschonden is, samengenomen met het artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

Verzoekster legde wel degelijk duidelijke bewijzen voor van het feit dat de Europese referentiepersoon haar financieel ondersteunde in de zin van de Richtlijn, artikel 3. Uit de bestreden beslissing klinkt volgende conclusie: "Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkenen en haar gezin aangewezen waren op de voorgelegde geldstortingen om te voorzien in hun levensonderhoud, dan wel dat deze sommen verzonden en aangewend werden om overig doeleinden."

Dit is echter een feitelijk foute gevolgtrekking en motivering. In de Richtlijn zijn immers geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur of het bedrag van de steun of het bestaan

van een eigen (onvoldoende) inkomen. Het moet louter gaan om een echte en structurele afhankelijkheid.

In casu werden er 22 geldstortingen overgemaakt, in een periode van 19 maanden tijd, voor een bedrag van 16325 USD (inclusief geld voor dure vliegtickets voor drie personen). Deze overschrijvingen gebeurden op een zeer regelmatige basis, namelijk elke maand. Het bedrag was ook maandelijks licht stijgend, met name van rond de 350 USD per maand tot rond de 600 USD per maand, voor drie personen.

Bovendien werden er een officieel bewijs van de autoriteiten voorgelegd dat verzoekster ten laste was van haar broer en geen eigen inkomsten heeft. Dit is geen verklaring op eer, maar een verklaring naar waarheid, cfr. het hoofd van het Subdistrict Pakujaya bij de stad Zuid Tangerang waar verzoekster woonde.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet afdoende is aangetoond dat zij onvermogen zou zijn geweest.

Verzoekster verwijst naar de toegevoegde geldstortingen en de Indonesische attesten m.b.t. haar situatie en die van haar ouders. Deze tonen enerzijds aan dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon. Ten tweede bewijzen deze documenten dat verzoekster onvermogen was in haar land van herkomst. Deze twee zaken samen bewijzen de afhankelijkheid van verzoekster ten opzichte van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing, en de eerdere weigeringsbeslissing waarnaar ook wordt verwezen, wordt niet geargumenteed waarom de Indonesische attesten de onvermogenheid niet aantonen. Enkel werd gesteld dat deze de afhankelijkheid niet zouden aantonen. De motivering van verwerende partij is aldus onvolledig, en minstens onjuist.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door verwerende partijen geschonden. De bestreden beslissing laat verzoekster niet toe te begrijpen waarom haar aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoekster wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd dat zij aan de voorwaarden die de wet stelt voldoet."

2.2. Het determinerende motief van de bestreden beslissing is gelegen in de vaststelling dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij aangewezen was op de steun van haar Nederlandse broer om te voorzien in haar levensonderhoud.

Om tot dat besluit te komen, stelt de bestreden beslissing op determinerende wijze vast dat (i) verzoeksters vader tot november 2018 wel degelijk onderworpen was aan de inkomstenbelastingen en aldus inkomsten had. Daarnaast (ii) wordt verwezen naar een visumaanvraag uit juni 2018 waarin verzoekster ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten aanvoerde dat zij wel degelijk over bestaansmiddelen beschikte.

Zoals in de bestreden beslissing wordt onderkend, blijkt dat verzoekster reeds naar aanleiding van een vorige aanvraag heeft trachten uiteen te zetten dat de inkomsten van haar vader als "bedrijfsleider" slechts extreem lage inkomsten uit een micro-business genereerden en niet voldoende waren om in hun levensonderhoud te voorzien. Verzoekster wijst erop dat zij dit heeft ondersteund met tal van documenten, zoals maandelijks stortingen in de periode 2017-2019 toen zij nog in Indonesië verbleef, bewijzen van "staatsinkomsten" en bewijzen van de medische kosten van haar ouders. Zij betoogt dat door louter te wijzen op het feit dat haar vader tot november 2018 als belastingplichtige geregistreerd was, licht wordt voorbijgegaan aan de uitgebreide ondersteunende stukken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient verzoekster bij te treden waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat (i) het motief met betrekking tot de registratie als belastingplichtige geen rekening houdt met de ondersteunende bewijzen die zij voorlegde. Verzoekster heeft immers trachten aan te tonen dat de inkomsten in Indonesië dermate laag waren dat zij reeds jaren niet in haar levensonderhoud kon voorzien. Dit probleem wordt thans bijkomend gecompliceerd door de leeftijd en gezondheidsproblemen van haar ouders. Door zich te beperken tot de vaststelling dat verzoeksters vader tot 2018 als belastingplichtige geregistreerd was in Indonesië, zonder onderzoek van de ander bijgebrachte bewijsstukken, beperkt de verwerende partij zich tot een veronderstelling, waarbij geen rekening wordt gehouden met de mogelijke ontoereikendheid van deze inkomsten in het land van

herkomst. Bovendien blijkt dat verzoeksters vader sedert november 2018 geregistreerd is als niet-belastingplichtige.

Met betrekking tot het motief dat verzoekster in haar (ii) visumaanvraag van 13 juni 2018 heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, acht de Raad dit motief *in casu* niet pertinent. Het aantonen van voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het verblijf en de terugreis staat los van de vraag of verzoekster in het land van herkomst onafhankelijk van de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Deze bestaansmiddelen kunnen bovendien van haar broer in Nederland afkomstig zijn.

2.3. In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij dat zij bij het beoordelen van het ten laste zijn over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt. Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door een familielid dat in België verblijft, ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en in die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. De verwerende partij citeert uit de arresten *Rahman* en *Reyes* van het Hof van Justitie en herhaalt de motieven van de bestreden beslissing.

2.4. De vraag of verzoekster ten laste is van de burger van de Unie is een feitenkwestie. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (HvJ, 9 januari 2007, *Jia*, C-1/05, 43). Het is daarbij niet relevant waarom er sprake is van afhankelijkheid en waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning (HvJ, 16 januari 2014, *Reyes* C-423/12, nr. 23).

De verwerende partij heeft zich met betrekking tot de onvermogensdheid in het land van herkomst louter gesteund op de vaststelling dat verzoeksters vader tot 2018 geregistreerd was als belastingplichtige. Er werd daarbij geen rekening gehouden met de voorgelegde stukken waaruit moet blijken dat deze inkomsten te laag waren om te voorzien in het levensonderhoud van het gezin. De verwerende partij heeft zich aldus niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek van alle relevante elementen van de zaak. Zij heeft haar beslissing gesteund op een loutere veronderstelling, die niet draagkrachtig is.

Het middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 30 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT